

Случај српске породице Настић [1] која живи у Калифорнији и којој је одузето старатељство над децом представљао је аларм који је подстакао наше дипломате и државне службенике на реакцију. Читав случај се срећно окончао јер су деца поново са својим родитељима, док је Агенција за бригу о деци одустала од оптужби за злостављање. Генерални конзул Србије у САД Деско Никитовић

[2]

лично се заложиио за решење проблема породице Настић.

[3]

Генерални конзул је у изјави РТС-у рекао да ће наћи системско решење проблема породице Настић, што је и учињено док је државни секретар Министарства правде Слободан Хомен изјавио да ће то министарство предложити Влади да породици Настић исплати 20.000 долара на име судских трошкова.

[4]

Случај је дакле срећно окончан и након свега требало би да имамо само речи хвале за рад државних органа Републике Србије и рад Генералног конзулата у Сједињеним Државама. Поводом тога огласио се чак и градоначелник Београда Драган Ђилас који је изјавио да треба да је “срамота оне који оптужују конзула” да је нестручан по питању случаја породице Настић ”с обзиром на то да су Чикаго и Београд побратимљени градови, имао сам ту част да упознам нашег конзула у Чикагу и да с њим тесно сарађујем. У небројено много ситуација имао сам прилику да се уверим са колико енергије се бори за права наших грађана и колико труда улаже да повеже Србију и САД”.

[5]

Илија Вељковић, 25-годишњи младић, који је био више него успешан студент психологије и економије и пред којим се налазила обећавајућа каријера, пронађен је мртав 13. августа 2009. у стану у Чикагу на адреси 6931 N. Greenwood Ave., Apt.3. у 20:28 часова по локалном времену.

Неопходно је да сада направимо паралелу са једном широј јавности непознатом трагедијом која је задесила једну другу породицу и чију несрећу у државним медијима нико и не помиње. Наиме, породица Вељковић из Зајечара је под мистериозним и бизарним околностима изгубила свог сина Илију у августу 2009. год. у Чикагу и до дан-данас нема одговора шта се заправо догодило несрећном младићу. Генерални конзул Никитовић се нимало није ангажовао у овом случају и стиче се утисак да је читаво особље нашег конзулата заправо игнорисало небројене апеле Гордане Вељковић и њеног супруга Мирка који само желе да сазнају истину о томе шта се заправо

ДОГОДИЛО ЊИХОВОМ СИНУ.

Илија Вељковић, 25-годишњи младић, који је био више него успешан студент психологије и економије и пред којим се налазила обећавајућа каријера, пронађен је мртав 13. августа 2009. у стану у Чикагу на адреси 6931 N. Greenwood Ave., Apt.3. у 20:28 часова по локалном времену. Извештаји форензичара [6] наводе да се Илијино тело налазило у поодмаклој фази распадања која може наступити тек након неколико месеци, на основу чега долазимо до прве веома чудне чињенице јер је готово немогуће да се тело покојног младића налазило у том стању с обзиром да се Гордана са својим сином чула 7-10 дана пре него што је откривено његово тело. Форензичари су господину Мирку Вељковићу саопштили да је тело његовог сина било у фази распада ткива која је довела до тога да се он не може препознати и препоручили му да није пожељно да види тело.

У извештају форензичара стоји да је узрок смрти Илије Вељковића интоксикација опијатима, а у закључку стоји да је Илија страдао несрећним случајем. Ово упућује на закључак да се несрећни младић предозирао. Међутим, резултати токсиколошких анализа су у најмању руку зачуђујући, што је потврдила и Гордана Вељковић, мајка покојног Илије, која је по образовању магистар хемије и свакако више него компетентна особа која је увидела да је извештај веома сумњив. Наиме, у извештају стоји да је у телу откривено присуство морфина у количини од 424 нг. Односно 0, 000 000 424 г. Летална доза морфина за неовиснике износи 0,03 г.

Чикашка полиција случај није третирао као убиство све док не буду урађене све токсиколошке анализе, али тело Илије Вељковића је кремирано 10. 9. 2009. год. а да није урађена ни ДНК анализа! Наравно, веома је чудно то што је из Илијиног стана нестао његов мобилни телефон, као и лаптоп рачунар. Са Илијиног телефона узнемиравани су Гордана и њена кћер, док је Илијин рачунар коришћен и након његове смрти. Све ово веома чуди јер се поставља питање како полиција Чикага није у стању да открије локацију ИП адресе рачунара, као и особу која је са Илијиног телефона упутила позиве члановима породице Вељковић.

Након 30. октобра 2009. год. генерални конзул Никитовић није одговарао на писма. Осим тога, господин Мирко Вељковић је од 29. 10. генералном конзулу Никитовићу послао 5 мејлова одговарајући на захтев господина Никитовића да му се проследи даљи предлози и сугестије како би их он проследио полицији. Гордана и Мирко Вељковић од тада нису добили ниједну информацију из конзулата која би се тицала података да ли су те информације прослеђене полицији Чикага или не. Лекари на ВМА, као и припадници МУП-а Србије изразили су чуђење да је породица Вељковић, осим умрлице, од

представника српског конзулата добила једино обдукциони налаз, токсиколошке анализе и снимак костију главе на основу којих је Илија идентификован. Поменуте токсиколошке анализе трајале су два и по месеца а госпођа Вељковић располаже информацијама да су сами резултати врло проблематични код тела које се налазило у поменутој фази.

Основни захтев Мирка и Гордане Вељковић био је да се истрага не затвори док се детаљно не испитају сви релевантни подаци и нестанак Илијиних личних ствари из стана, али по том питању наш конзулат није учинио готово ништа. Адвокати су саопштили да је једино наш конзулат могао да упути захтев чикашкој полицији да настави да истражује случај. Међутим, Конзулат не само да није наставио да ургира да се читав случај, који је обавијен велом мистерије, детаљније испита већ су се господа Никитовић и Аћимовић чини се веома брзо сагласили са закључком да је Илија био наркоман који је настрадао услед велике количине опијата и на тај начин су затворили читав случај.

Заиста чуди поступање нашег конзулата који је требало да инсистира да се случај детаљно испита, као и да се истраже сви релевантни фактори, почев од поменуте крађе Илијиних ствари, необичности везаних за стање у коме се налазило младићево тело, више него сумњивих токсиколошких налаза у којима су се користиле различите величине за одређивање количине морфина у телу, а заправо реална квантитативна вредност супстанце била је 0,000 000 424 грама(!), пропусти да се уради ДНК анализа, исхитрене кремације тела, неспремности полиције да уђе у траг позивима који су упућивани са Илијиног телефона, као и многим другим чудним околностима и пропустима у вези са поменутиим случајем у које се убраја и извештај о наводном присуству угљен-моноксида у телу да би касније ова супстанца изостала из токсиколошког налаза.

Конзулат не само да није наставио да ургира да се читав случај, који је обавијен велом мистерије, детаљније испита већ су се господа Никитовић и Аћимовић чини се веома брзо сагласили са закључком да је Илија био наркоман који је настрадао услед велике количине опијата и на тај начин су затворили читав случај.

Илијина мајка Гордана је у апелу упућеном полицији Чикага (што довољно говори о неангажовању наших дипломата) навела да породица Вељковић није добила никакав извештај о стању у коме се стан налазио иако је Горданина кћер добила информацију од надлежног инспектора да је Илијин стан нађен у неред, што заједно са чињеницом да су из стана нестали Илијин рачунар, камера, телефон и новчаник са његовим ИД бројем

Пише: Владимир Јевтић
среда, 16 фебруар 2011 17:58

упућује на провалу и крађу. Извод из поменуте молбе коју је Гордана упутила полицији Чикага говори за себе: “Колико ја знам после налажења тела, стан је запечаћен од стране полиције. По писменом обавештењу конзула Аћимовића, власник стана је желео да се стан ХИТНО испразни и ако неко не оде по ствари оне ће бити бачене. Није ми јасно да је жеља власника стана важнија и јача од одлуке полиције. Конзулат је послао 2 приватна лица да покупе Илијине ствари. Желим да ме обавестите следеће: ко је отпечатио стан? По чијем овлашћењу? Да ли је био присутан неко из полиције и ко? Како су приватним лицима дата Илијина документа и ствари без записника, пописа, без присуства званичног лица из конзулата? Нађен је телефон за који се испоставило да није његов. Да ли сте пронашли чији је? Молим вас да ме писмено обавестите о томе и приложите доказе”.

Једина информација коју је госпођа Вељковић добила гласила је да полиција Чикага води независну истрагу о крађи Илијиних ствари јер се његова смрт званично води као несрећни случај. Поводом овога, генерални конзул Србије у Чикагу Деско Никитовић је у писму упућеном госпођи Гордани Вељковић изјавио искрено незадовољство због темпа којим се води истрага као и нередовног информисања од стране полиције, али тим поводом ништа конкретно није предузето. Што је најважније породица Вељковић ни до данас не зна шта се тачно догодило са њиховим сином, а конзулат Републике Србије у Чикагу им је буквално својим ћутањем затворио сва врата. Након неколико писама које је Гордана добила, господин Никитовић није нашао за сходно да обавести породицу Вељковић о даљим детаљима истраге. Морамо да напоменемо да Гордана и Мирко, као и њихова кћер, и даље не знају да ли је истрага званично затворена и не располажу никаквим релевантним информацијама. Нема сумње да чикашка полиција случај сматра “затвореним”, јер се он води као несрећан случај, али нико још увек није обавестио чланове породице о томе ко је починилац крађе и да ли су Илијине личне ствари на крају пронађене или не. Ово на најбољи начин илуструје чињеницу да је наш конзулат када је у питању случај породице Вељковић, упркос речима градоначелника Београда, био веома некооперативан, што се коси са свим принципима заштите живота и интереса грађана Републике Србије.

Једина информација коју је госпођа Вељковић добила гласила је да полиција Чикага води независну истрагу о крађи Илијиних ствари јер се његова смрт званично води као несрећни случај. Поводом овога, генерални конзул Србије у Чикагу Деско Никитовић је у писму упућеном госпођи Гордани Вељковић изјавио искрено незадовољство због темпа којим се води истрага као и нередовног информисања од стране полиције, али тим поводом ништа конкретно није предузето.

Читаву причу могли бисмо да закључимо званичним извештајем Министарства спољних

Пише: Владимир Јевтић
среда, 16 фебруар 2011 17:58

послова у коме се помиње да је наведено министарство испитало рад службеника Одељења за конзуларне послове и да је закључило да су сви запослени у поменутом случају поступали по правилу службе, али се такође помиње и да конзулат није увек добијао правовремене и задовољавајуће информације од стране надлежних органа у Сједињеним Државама. Извештај се завршава обећањем да ће породица Вељковић бити благовремено обавештена о току и резултатима истраге што се наравно није догодило тако да Мирко и Гордана још увек не располажу одговарајућим чињеницама који би макар донекле разјасниле крање чудне околности под којима је страдао њихов син Илија.

И шта после свега преостаје члановима породице Вељковић? Кома могу да се обрате након свега што су државни органи и дипломате Републике Србије “учинили”? Државни секретар Министарства правде Републике Србије Слободан Хомен рекао је агенцији Бета да се средства за покривање трошкова судских процеса у случају породице Настић обезбеђују по основу члана 13 Устава који каже да је Република Србија дужна да штити и да предузима све мере у циљу заштите интереса својих грађана.

[7]

Чланови породице Вељковић из Зајечара, нажалост, сведоци су у којој мери Република Србија заиста штити интересе својих грађана.

[1] <http://www.rts.rs/page/stories/sr/story/125/Dru%C5%A1tvo>

</843144/Nasti%C4%87ima+vra%C4%87ena+deca.html>

[2] <http://www.scgchicago.org/english/home.htm>

[3] <http://www.youtube.com/watch?v=9NbVzJD8Uik>

[4] <http://smedia.rs/vesti/detalji.php?id=55019&vest=Za-odbranu-Nastica-20.000-dolara>

Трагедија породице Вељковић и (не)одговорност државе

Пише: Владимир Јевтић
среда, 16 фебруар 2011 17:58

[5] http://pressonline.rs/sr/vesti/vesti_dana/story/146052/%C4%90ilas%3A+Triba+

[da+je+sramota+one+koji+optu%C5%BEuju+konzula+!.html](http://pressonline.rs/sr/vesti/vesti_dana/story/146052/%C4%90ilas%3A+Triba+da+je+sramota+one+koji+optu%C5%BEuju+konzula+!.html)

[6] Sanford L. Block, D.D.S., LL.B. Director of Dentistry and Oral Surgery, Swedish Covenant Hospital, 5145 N. California Avenue, Chicago Illinois 60625; Office of the Medical Examiner, County of Cook, Illinois. Report of Postmortem Examination by Lauren E. Moser, MD Assistant Medical Examiner

[7] <http://smedia.rs/vesti/detalji.php?id=55019&vest=Za-odbranu-Nastica-20.000-dolara>